

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Čurdy a soudců
JUDr. Gabriely Kučerové a JUDr. Moniky Vackové ve věci

žalobkyně: King´s Entertainment a.s., IČO 26366673

sídlem č. p. 7, 348 06 Rozvadov

zastoupena advokátem JUDr. [jméno] [příjmení]

sídlem Revoluční 1003/3, 110 00 Praha 1

proti

žalované: Meta Platforms Ireland Limited

sídlem 4 Grand Canal Square, Grand Canal Harbour, D02 Dublin 2, Irsko

zastoupena advokátem JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D.

sídlem Na Příkopě 854/14, 110 00 Praha 1

o ochranu práv majitele ochranné známky a ochranu před nekalou soutěží, k odvolání žalobkyně
proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2023, č. j.
12 Cm 9/2021-577

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 8 228 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalované.**

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně ve výrocích I. až VII. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované zdržet se šíření a odstranit ze sociální sítě Facebook reklamy vyobrazené takto:

/ / /, ve výroku VIII. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované poskytnout žalobkyni přiměřené zadostiučinění ve výši 1 000 000 000 Kč, ve výroku IX. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované zdržet se šíření reklam na sociálních sítích Facebook a Instagram obsahujících ochrannou známku žalobkyně č. 294926, případně ochrannou známku žalobkyně č. 377472, případně vyobrazení hlavního vchodu do kasina v Rozvadově, případně vyobrazení hlavního vchodu hotelu Hilton Prague, vyjma reklam, které si zadá u žalované přímo žalobkyně a ve výroku X. rozhodl o nákladech řízení tak, že uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na jejich náhradu 49 005 Kč k rukám právního zástupce žalované do 3 od právní moci rozsudku.

2. Vyšel z tvrzení žalobkyně o tom, že žalovaná šíří na sociální síti Facebook placené reklamy propagující hraní hazardních her na internetu, součástí reklamního sdělení pak je i fotografie kasina provozovaného žalobkyní na adrese č. p. 7, 348 06 Rozvadov a dále fotografie vchodu do kasina žalobkyně v hotelu Hilton Prague, a to ve spojení se symbolem České republiky, státní vlajkou a textem: „Pracujeme online open 24/7“. Další obdobné reklamy šířené žalovanou vyzývající ke hraní hazardních her na internetu pak obsahují text: „Nejlepší české kasino je nyní online!“ a „Dáme 3 000 CZK všem novým hráčům!“. Na fotografiích, které jsou součástí reklamy, lze identifikovat symbol chráněný kombinovanou ochrannou známkou žalobkyně zaregistrovanou u Úřadu průmyslového vlastnictví a u Světové organizace duševního vlastnictví pod č. 294926 a pod č. 377472, jakož i logo kasina, a to přesto, že žalobkyně nemá s reklamami nic společného. Reklamy ani neobsahují zákonem požadované sdělení o zákazu účasti osob mladších osmnácti let na hazardní hře ani viditelné a zřetelné varování ohledně vzniku závislosti, zároveň v rozporu se zákonem je použit jeden z českých státních symbolů. Žalovaná účtuje svoji odměnu za šíření reklam na principu „pay-per-click“, dostává tedy určitou finanční částku za každý klik na reklamu, kterou šíří. Účinnost předmětných reklam, které směřují na podvodné aplikace, je podle žalobkyně postavena na neoprávněném použití symbolů kasina žalobkyně. Žalobkyně má za to, že šířením klamavých reklam se žalovaná ocitla v postavení soutěžitele, a s ohledem na to, že klamavými reklamami jsou propagovány hazardní hry provozované bez řádného povolení a z tohoto protiprávního jednání má žalovaná zjevný majetkový prospěch, lze v jejím jednání spatřovat rozpor s pravidly pro šíření reklamy na hazardní hry, jakož i rozpor s dobrými mravy soutěže. Zároveň uvedeným jednáním žalované vznikla žalobkyni újma, neboť obsah klamavých reklam porušuje základní zákonná pravidla pro reklamu na provozování hazardních her a v kombinaci s použitím nezaměnitelných symbolů kasina žalobkyně tak vzniklá dojem, že je to žalobkyně, kdo tato základní zákonná pravidla porušuje, což zásadním způsobem zasahuje do pověsti žalobkyně jako jednoho z předních provozovatelů kasin v České republice. Placené reklamy propagující hraní hazardních her šíří žalovaná i na internetu a na sociální síti Instagram. Podle žalobkyně je žalovaná odpovědná za sporné reklamy, neboť tím, že je před jejich uveřejněním zkontrolovala podle Zásad pro reklamu, kde je popsán proces kontroly s využitím automatizovaných i neautomatizovaných nástrojů, vykonává přímý vliv na to, zda reklama bude spuštěna.

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že uživatelé sítě Facebook mohou využívat online nástroje k umístění reklamy, žalovaná pak odstranila veškerý snadno identifikovatelný a zjevně protiprávní obsah poté, co byl žalobkyní nahlášen, resp. žalovaná odstranila 3 z 5 nahlášených reklam, 2 se nepodařilo dohledat a u nich žalovaná žádala žalobkyni o doplnění informací, na což ale žalobkyně nereagovala. Žalovaná má za to, že splnila požadavky bezpečného přístavu a žalobkyně měla žalovat zadavatele reklamy. Uživatelé Facebooku odpovídají za jimi vkládaný obsah a za používání Facebooku. Žalovaná je poskytovatelem služeb informační společnosti podle směrnice o elektronickém obchodu a nemůže nést odpovědnost za protiprávní obsah vytvářený uživateli, pokud si takového obsahu buď není vědoma, nebo takový obsah neodstraní

poté, co obdrží dostatečné oznámení v souladu s článkem 14 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. 6. 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu), i § 5 odst. 1 zák. č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů. Pokud je namítán zásah do ochranných známek, pak na obrázcích je vidět pouze nezřetelný obraz hvězdy, přičemž tvar hvězdy je sám o sobě (zejména ve vztahu k hazardním hrám) tak běžně používaný, že nemá dostatečnou rozlišovací schopnost. Ve vztahu k tvrzené nekalé soutěži namítla, že není soutěžitelem na relevantním trhu, nemá zájem na úspěchu jednoho ze soutěžitelů žalobkyně, není propojena na osobu zveřejňující reklamy a poskytla by službu komukoli v sektoru hazardních her. Žalovaná ani nejednala v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť pouze poskytla hostování, přičemž není povinna obecně monitorovat svou síť. K požadavku na poskytnutí peněžitého zadostiučinění žalovaná namítla, že žalobkyně nevysvětluje, jak provedla výpočet svého nároku, ani v čem nemajetková újma spočívá. Uvedla dále, že provádí automatickou kontrolu k preventivnímu screeningu reklam, systém není schopen detekovat porušení průmyslových práv, preventivní automatický screening neznamená znalost reklam. Podle zásad žalované je třeba pro reklamu na online hazardní hry mít zvláštní předchozí schválení, ale toto je pouze na konkrétní účet a nikoli na reklamu a nevztahuje se na hry, které pouze simulují hazard, zadavatel reklamy pak nepodléhá rozhodujícímu vlivu žalované.

4. Soud prvního stupně poté, co dovodil svou mezinárodní příslušnost k projednání věci ve smyslu čl. 7 bod 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen, „nařízení Brusel I bis“), skutkový stav zjištěný z nesporných tvrzení účastníků a z provedeného dokazování posoudil podle § 2, § 5 a § 6 zák. č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „ZNSIS“), čl. 14 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. 6. 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (dále jen, „směrnice“), § 8 odst. 1 zák. č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „ZOZ“), § 2976 odst. 1 a § 2988 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „o. z.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Uvedl, že s ohledem na zásadu loajality (čl. 4 Smlouvy o Evropské unii) je třeba vykládat a aplikovat jednotlivé použité předpisy dle smyslu a účelu směrnic, k jejichž provedení bylo účinné znění zákona přijato, a v rámci nutnosti eurokonformního výkladu vztáhnout na projednávanou věc i závěry Soudního dvora Evropské unie (dále jen, „SDEU“) učiněné v obdobných věcech. Podle soudu lze obecně konstatovat, že § 5 odst. 1 ZNSIS došlo k provedení čl. 14 odst. 1 směrnice, podle kterého členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce, pokud a) poskytovatel nebyl účinně seznámen s protiprávní činností nebo informací a ani s ohledem na nárok na náhradu škody si není vědom skutečností nebo okolností, z nichž by byla zjevná protiprávní činnost nebo informace, nebo b) poskytovatel, jakmile se o tomto dozvěděl, jednal s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnit přístup. Ustanovením § 6 ZNSIS pak došlo k provedení čl. 15 odst. 1 směrnice, podle kterého členské státy neukládají poskytovatelům služeb uvedených v člancích 12, 13 a 14 obecnou povinnost dohlížet na jimi přenášené nebo ukládané informace nebo obecnou povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost. Poukázal dále na to, že SDEU při výkladu pravidla tzv. bezpečného přístavu uplatňuje východisko, podle kterého poskytovatel služby ukládání informací nemůže být odpovědný, za data, která uložil na žádost příjemce uvedené služby“, resp., za jím uložená data protiprávní povahy“ (s výjimkou stanovených případů). Omezení odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti se prosadí pouze tehdy, má-li tato služba neutrální, tedy čistě technickou,

automatickou a pasivní podobu, což znamená, že uvedený poskytovatel nezná ani nekontroluje přenášené či ukládané informace, resp. že nehraje aktivní úlohu takové povahy, že by bylo možné konstatovat, že tyto obsahy zná nebo kontroluje /srov. rozsudky SDEU ze dne 23. 3. 2010, ve spojených věcech Google France SA a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Google France SA proti Viaticum SA a Luteciel SA a Google France SA proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším, C - 236/08, C - 237/08 a C - 238/08, a ze dne 12. 7. 2011, ve věci L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším, C - 324/09. Dále soud uvedl, že směrnice současně nevylučuje, aby mimo rámec samotné odpovědnosti za informace ukládané na žádost příjemce služby ukládání informací upravil členský stát určité podmínky pro provozování této služby, včetně možnosti podávání různých druhů žalob na zdržení se jednání, tedy i takové podmínky, v jejichž důsledku mohou být vydávány soudní zákazy, jež jsou účinné a současně přiměřené, a to i tehdy, není-li poskytovatel služby považován ve smyslu čl. 14 odst. 1 směrnice za odpovědnou osobu (srov. rozsudek SDEU ze dne 3. 10. 2019, ve věci Eva Glawischnig-Piesczek proti Facebook Ireland Limited, C - 18/18). Takové soudní zákazy však musí být zároveň slučitelné s čl. 15 odst. 1 směrnice, přičemž konkrétně takový soudní příkaz, podle kterého by poskytovatel služby byl povinen výlučně na vlastní náklady zavést systémy filtrování zahrnující obecný a trvalý dohled za účelem předcházení jakémukoliv budoucímu porušování práv duševního vlastnictví, s tímto ustanovením slučitelný není /srov. rozsudek SDEU ze dne 16. 2. 2012, Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) proti Netlog NV, C - 360/10. Oproti tomu soudní zákaz, kterým je zprostředkovateli uložena povinnost odstranit závadný obsah nebo k němu zablokovat přístup a zajistit, že k takovým porušením nedojde opětovně, vydaný za podmínky, že před zahájením soudního řízení bylo porušení práva uvedenému zprostředkovateli předem oznámeno a tento zprostředkovatel nezasáhl neprodleně, je slučitelný s čl. 15 odst. 1 směrnice (srov. rozsudek SDEU ze dne 22. 6. 2021, ve spojených věcech Frank Peterson proti Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC, Google Germany GmbH a Elsevier Inc. proti Cyando AG, C - 682/18 a C - 683/18).

6. Soud prvního stupně se při zkoumání, zda na straně žalované došlo k založení její odpovědnosti za obsah nahraný uživatelem na jí poskytnutou platformu, neztotožnil s námitkou žalobkyně, že schvalováním účtů, z nichž je umožněno uživatelům zadávat i reklamy na hazardní hry, jsou uživatelé závislí na žalované. Podle soudu nelze za výkon vlivu považovat samotnou charakteristiku služby, pokud se jedná o charakteristiku společnou ve vztahu ke všem příjemcům služby a tato charakteristika je neadresnou. Ani z jiných skutkových tvrzení nelze podle soudu dovodit, že by žalovaná měla na uživatele vliv či že by uživatel byl na žalované jakkoli závislým. Možnost dovození odpovědnosti podle § 5 odst. 2 ZNSIS proto soud neshledal.

7. Zkoumal dále, zda žalovaná v případě sporných reklam nevystoupila z pravidel pro tzv. bezpečný přístav, což by zakládalo její odpovědnost podle § 5 odst. 1 ZNSIS s ohledem na tvrzení žalobkyně, že žalovaná obsah ukládaných informací zná, když tyto kontroluje svými pracovníky nebo pomocí třetích osob. K tomu soud poznamenal, že ve smyslu § 6 písm. b) ZNSIS i pokud by žalovaná obsah reklamy znala, pak nemá za povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti poukazující na protiprávnost obsahu konkrétní reklamy, neboť citované ustanovení nejen zapovídá povinnost obecného dohledu nad obsahem přenášených informací, ale i skutečností poukazujících na protiprávnost informace. Podle soudu i pokud by žalovaná reklamy kontrolovala, pak nemůže nijak dovodit, že obrázky tam použité jsou obrázky protiprávní. Nadto podle soudu automatický screening reklam nenaplnuje požadavky na vystoupení z hranic tzv. bezpečného přístavu, když povaha takového procesu kontroly není taková, že by provozovatel obsah nahrávaných informací znal či tyto kontroloval.

8. Současně v průběhu řízení bylo prokázáno, že možnost odpovědnosti nelze dovodit ani jiným vystoupením z tzv. bezpečného přístavu, když žalobkyně zcela zjevně úmyslně rezignovala na nahlašování dle ní závadných reklam a pouze podávala žádosti dozorovým orgánům a žaloby

k soudu. Pouze v případě 5 reklam, které byly součástí žaloby, žalobkyně nahlásila žalované jejich existenci a v jejich případě žalovaná reklamy, které dohledala, zablokovala a ohledně 2 reklam žádala žalobkyni o doplnění dalších informací, které ale žalobkyně nikdy nedoplnila tak, aby bylo možné tyto identifikovat a odstranit. K námitce žalobkyně, že se jedná o reklamy, za které zadavatel žalované zaplatil, soud uvedl, že pravidla bezpečného přístavu se plně vztahují i na situace, kdy obsahem uloženým uživatelem je reklama. K tomu soud odkázal na ustálenou judikaturu SDEU, zejména rozhodnutí ve spojených věcech C - 236/08 až C - 238/08 Google France SA v. Louis Vuitton Malletier SA z 23. 3. 2010.

9. Podle soudu prvního stupně nebyly naplněny podmínky ZNSIS tak, aby žalovaná mohla být shledána odpovědnou podle jiných právních předpisů. Nadto ve vztahu k výroku IX. soud doplnil, že tento požadavek žalobkyně představuje zcela obecnou povinnost dohledu nad ukládanými informacemi, což se přičí § 6 ZSIS, resp. čl. 15 směrnice, neboť nejde o nic jiného, než o preventivní dohled prováděný výlučně na vlastní náklady (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora ve věci C - 360/10 (SABAM)).

10. Z pohledu tvrzené nekalé soutěže soud prvního stupně zkoumal naplnění předpokladů generální klauzule ve smyslu § 2976 o. z. a dovodil, že namítané jednání není jednáním v hospodářské styku, když účastnice si svou činností nijak nekonkurují a jejich obory činnosti nejsou substituovatelné. Podle soudu nelze ani v popsaném jednání žalované dovést soutěžní záměr, neboť žalovaná nemá žádný zájem na úspěchu konkrétního soutěžitele, prostor pro reklamu nabízí všem. Současně podle soudu ani vytýkané jednání žalované není v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť pokud jí nahlášené reklamy buď odstranila nebo žádala o další informace k jejich nalezení, pak jednala jak v mezích ZNSIS i v mezích judikatorně vymezeného tzv. bezpečného přístavu. Podle soudu nelze ani přehlížet, že žalovaná není tím uživatelem, který reklamy zadal a zveřejnil, tedy tím, kdo by případně do práv žalobkyně zasahoval.

11. Z pohledu tvrzeného zásahu do práv žalobkyně z ochranných známek soud zdůraznil, že žalovaná ochranné známky žalobkyně neužívala, neboť jimi nijak neoznačovala své výrobky a služby. Tím, že žalobkyně poskytla pouze prostor pro uvedení reklamy, se nemohla dopustit zásahu do práv k ochranným známkám žalobkyně.

12. Aniž se zabýval dokazováním tvrzené nemajetkové újmy, soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl, výrok o nákladech řízení odůvodnil odkazem na § 142 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), a jejich náhradu přiznal v řízení úspěšné žalované.

13. Rozsudek v celém jeho rozsahu napadla odvoláním žalobkyně. Má za to, že soud prvního stupně věc nesprávně právně posoudil, když nesprávně vyložil § 5 odst. 2 ZNSIS. Podle žalobkyně se soud měl primárně zabývat tím, zda žalovaná jako provozovatel sociálních sítí Facebook a Instagram vykonává (přímo nebo nepřímo) rozhodující vliv na činnosti uživatele služeb informační společnosti, který si u ní zadal zveřejnění placené reklamy. Soud se zde omezil na pouhé konstatování, že žalovaná nad uživateli sociálních sítí Facebook a Instagram rozhodující vliv nevykonává, když výkon vlivu nemůže spočívat ve schvalování účtů, z nichž mohou uživatelé sociálních sítí Facebook a Instagram zadávat i reklamy na hazardní hry. Podle žalobkyně soud rezignoval na zevrubné právní posouzení věci pouhým paušálním převzetím 20 let starého demonstrativní výčtu takového vlivu. Při výkladu pojmu „příмого nebo nepřímého výkonu rozhodujícího vlivu na činnosti uživatele“ je nutné vycházet z čl. 14 odst. 2 směrnice, které bylo českým zákonodárcem poněkud rozporně, respektive „krkolomně“ implementováno jako § 5 odst. 2 ZNSIS. Čl. 14 odst. 2 směrnice stanoví dva případy, se na poskytovatele nevztahuje režim bezpečného přístavu. Prvním případem je závislost uživatele na poskytovateli (odpovídá „přímemu výkonu rozhodujícího vlivu“ podle ZNSIS). Druhým případem je situace, kdy uživatel podléhá dohledu poskytovatele (odpovídá „nepřímemu výkonu rozhodujícího vlivu“ podle ZNSIS). Pojmy „dohledu“, respektive „nepříмого výkonu rozhodujícího vlivu“ však nejsou

žádným právním předpisem definovány. Obecnost a tím i neurčitost těchto pojmů s sebou logicky přináší prostor pro racionální úvahu soudu ve formě dotváření práva, výkladu či analogie, na což ale soud rezignoval. Nevypořádal se ani s žalobkyní uváděnou diferenciací mezi běžnými příspěvky a placenou reklamou uživatele sociální sítě Facebook či Instagram.

14. Pokud soud k podpoře svých právních závěrů konstatoval, že podle § 6 ZNSIS žalovaná nemá povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti naznačující protiprávní obsah přenášené či ukládané informace, pak podle mu zákon nezakazuje, aby takový dohled v rámci svých sociálních sítí Facebook a Instagram reálně vykonával, což žalovaná činí a tuto skutečnost nerozporovala. Pak ovšem na ni dopadá v této části poskytovaných služeb informační společnosti § 5 ZNSIS a odpovídá tak vždy za obsah placených reklam jakožto uložených informací. Pokud by se na žalovanou vztahoval režim tzv. bezpečného přístavu, musela by kumulativně splnit následující podmínky tzv. neutrálního přístupu, které byly vymezeny v rozsudku Soudního dvora ze dne 14. 7. 2017 ve věci *Stichting Brein v. Ziggo BV a XS4All Internet BA* č. C - 610/15, tj. nevědět o protiprávním charakteru cizího obsahu, nemít a nemoci vědět o protiprávním charakteru cizího obsahu (tzv. absence konstruktivní vědomosti), nemít nad jednáními uživatelů sociálních sítí Facebook a Instagram využívajících placenou reklamu kontrolu a mít pasivní (neutrální) přístup k poskytování služeb ve formě placených reklam. Pokud žalobkyně porovnává obsah placené reklamy se svými zásadami pro reklamu, které jsou součástí obchodních podmínek na sociálních sítích Facebook a Instagram a placené reklamy propaguje, když tyto jsou stěžejním příjmem žalobkyně z provozování sociálních sítí Facebook a Instagram, vystupuje vůči uživatelům natolik aktivně, že dochází ke ztrátě režimu tzv. bezpečného přístavu. S poukazem na rozsudek SDEU C - 324/09 ze dne 12. 7. 2011 ve věci *L'Oréal SA o další vs. eBay International AG*, má žalobkyně za to, že s ohledem na závěry provedeného dokazování jsou splněny podmínky podle ZNSIS pro vynětí žalované z režimu bezpečného přístavu. I pokud by se odvolací soud neztotožnil s touto námitkou, má žalobkyně za to, že se soud měl zabývat povahou uplatněného nároku. Právní úprava omezení odpovědnosti poskytovatele v režimu tzv. bezpečného přístavu se neprosadí při posouzení takových soukromých závazků z deliktu nekalé soutěže, které nevyplývají z odpovědnosti tohoto poskytovatele za obsah informace uložené na žádost uživatele, respektive za zásah do soukromého práva k nehmotnému předmětu dotčenému touto informací, a to i kdyby tyto závazky s poskytováním této služby hospodářsky souvisely. Tyto závěry byly formulovány v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 3 Cdo 2793/2020. Žalobkyně v řízení mj. uplatňuje nároky na ochranu před porušováním pravidel hospodářské soutěže v důsledku konkrétního hospodářského způsobu provozování služeb žalovanou, tj. nikoliv v důsledku „obsahu uložené informace“. Ani to ale nebylo soudem posuzováno.

15. Žalobkyně se dále neztotožňuje se závěrem soudu ohledně zdržovacího nároku, kterého se týká výrok IX. rozsudku. Podle žalobkyně je uložení takové povinnosti možné v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021. Žalobkyně je dále přesvědčena, že byla naplněna i další podmínka pro vyhovění tomuto preventivnímu zdržovacímu nároku, neboť klamavé reklamy se objevily na sociálních sítích Facebook a Instagram i v době těsně před vydáním rozsudku, o čemž byl soud žalobkyní informován. Pokud soud dále uvedl, že žalobkyně rezignovala na nahlašování dle ní závadných reklam, pak to podle žalobkyně vyplývá z nepochopení celého fungování placených reklam, která je na sociálních sítích Facebook a Instagram je založena na personalizaci, tj. zacílení této placené reklamy na konkrétní uživatele těchto sociálních sítí. Žalobkyně současně namítla, že přestože klamavá reklama byla při prvních záchytech nahlašována žalované, byla následně požádána ze strany Celního úřadu pro hlavní město Prahu, aby se takového nahlašování zdržela, a to s ohledem na vyšetřování klamavých reklam ze strany tohoto úřadu, který se snažil tyto klamavé reklamy zajistit a zjistit totožnost jejich zadavatele. Podle žalobkyně soud nesprávně posoudil, zda jednání žalované ve formě zveřejňování klamavé reklamy není jednáním nekalosoutěžním, když přitom ale

nezohlednil závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 12. 2009, sp. zn. 32 Odo 1464/2006. Navíc podle žalobkyně jednání v nekalé soutěži může spočívat rovněž v takovém jednání, jež porušuje předpisy soukromého či veřejného práva a jehož důsledkem je v hospodářském styku rozpor s dobrými mravy soutěže způsobilý přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům. Nesprávný je proto i závěr o tom, že žalovaná se nemohla dopustit zásahu do práv k ochranným známkám žalobkyně, když v souvislosti s nekalosoutěžním jednáním žalované nepochybně došlo k užití ochranné známky Hvězda King's a ochranné známka King's Resort, a tedy k zásahu do práv k těmto ochranným známkám. Zveřejnění klamavé reklamy obsahující ochranné známky Hvězda King's a King's Resort na Facebooku a Instagramu ze strany žalované představuje porušení v rámci tzv. širšího soutěžního práva, resp. širší nekalé soutěže. Žalobkyně tak má za to, že v důsledku jednání žalované došlo k porušení práva z jejich výše uvedených ochranných známek, a to minimálně optikou usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 6. 1995, sp. zn. 3 Cmo 1446/94. Nekalosoutěžní charakter jednání žalované spatřuje žalobkyně zejména v obchodním modelu používaném žalovanou při zadávání placených reklam, kdy žalovaná má zjevný prospěch z protiprávního jednání třetích osob, mj. i ze zneužití symbolů jednoznačně identifikujících žalobkyni, resp. jí provozovaná kasina. Ačkoli žalovaná není konkurentem žalobkyně, její jednání je jednáním v hospodářském styku a současně je jednáním proti dobrým mravům soutěže.

16. Podle žalobkyně soud dále pochybil, pokud neprovedl důkaz navržený a předložený k prokázání výše vzniklé újmy žalobkyni, stejně jako pokud neprovedl všechny další důkazy navržené a předložené žalobkyní k prokázání uplatněných nároků. Žalobkyně proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

17. Žalovaná ve vyjádření k odvolání uvedla, že žalobkyně ve svém odvolání nesprávně vykládá a aplikuje příslušné právní předpisy a rozhodovací praxi soudů. Pokud jde posouzení údajného dohledu, kterým vylučuje aplikaci režimu tzv. bezpečného přístavu, soud ve skutečnosti otázku rozhodujícího vlivu posuzoval, kdy zejména uvedl, že takový vliv musí být individuální, adresný a konkrétní a správně dovedl, že žalovaná žádným způsobem nevykonává rozhodující vliv na činnost uživatelů na jejích platformách, protože nemůže být shledána odpovědnou za obsah zveřejněný na těchto platformách. Pokud žalobkyně obecně proklamuje, že ve světle nedávného technologického vývoje by § 5 odst. 2 ZNSIS měl být vykládán širěji, a to tak, aby odpovědnost informační společnosti byla jednodušeji odvoditelná, pak ale pro tyto své závěry neuvádí žádné právně relevantní argumenty; žádný takový důvod ani neexistuje, jelikož příslušný právní rámec vylučuje odpovědnost žalované, jak dovedl soud, který vyložil test odpovědnosti dle judikatury SDEU a uzavřel, že v předmětné věci není žalovaná odpovědná (mimo jiné) z důvodu aplikace režimu tzv. bezpečného přístavu. Přitom uvedl, že režim bezpečného přístavu se použije na placenou reklamu stejným způsobem jako na jakýkoli jiný uložený obsah. Podle žalované žalobkyně činí řadu nepodložených tvrzení, když např. uvádí, že žalovaná to, že vykonává dohled nad placenou reklamou, ani žádným způsobem nerozporovala. Ve skutečnosti žalovaná opakovaně a rezolutně rozporovala jakákoli tvrzení ve smyslu, že vykonává „dohled“ nad placenou reklamou na svých platformách, rovněž detailně vysvětlila rozsah přezkumu reklam na jejích platformách, kdy reklamy jsou z její strany podrobovány předběžnému přezkumu pomocí automatizovaných nástrojů před jejich zveřejněním na platformách žalované, obsah reklam žalovaná žádným způsobem neupravuje ani neprovádí jejich redakční kontrolu. Takto omezený přezkum proto nemůže být považován za kontrolu nad činností uživatelů na jejích platformách, která by založila její odpovědnost za zveřejňovaný obsah. Tvrzení žalobkyně, že jelikož žalovaná „vystupuje (...) vůči uživatelům natolik aktivně“ při naplňování svých zásad pro placenou reklamu, „dochází ke ztrátě režimu bezpečného přístavu“, má žalovaná za nesmyslné a nepřijatelné. Nelze v žádném případě přijmout názor, že by pouhé zavedení a prosazování vlastních zásad pro reklamy mělo znamenat „aktivní“ zásah ISP do reklamní činnosti uživatelů

jeho služby, jenž by v konečném důsledku vedl ke ztrátě režimu tzv. bezpečného přístavu. Konečně skutečnost, že žalovaná podmiňuje zveřejňování reklam na hazardní hry svým předchozím písemným povolením, nikterak nepopírá její pasivní přístup k přezkumu reklam ve smyslu režimu bezpečného přístavu. Žalobkyně navíc ani netvrdí a neprokazuje, že o takové povolení bylo kdy žádáno, nebo že bylo uděleno některému z uživatelských účtů, které sporné reklamy zveřejnily.

18. Pokud žalobkyně namítá, že soud věc nesprávně právně posoudil také v tom smyslu, že režim tzv. bezpečného přístavu ve smyslu § 5 ZNSIS aplikoval rovněž na tvrzení žalobkyně týkající se údajné nekalé soutěže, což je dle žalobkyně v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, pak citovanou judikaturu nelze na projednávaný případ vůbec aplikovat, když v odkazovaném případě nekalosoutěžní jednání vycházelo z celkového obchodního modelu daného poskytovatele služeb informační společnosti, a nikoli z obsahu jednotlivých souborů nahraných na platformu. Podle žalované soud správně shrnul, že účastnice si nejsou vzájemnými konkurenty, žalovaná nejednala v hospodářském styku a nejednala v rozporu s dobrými mravy soutěže. Podle žalované je rozsudek pečlivě a důkladně (a tedy řádně) odůvodněn. Soud posoudil všechny žalobkyní navržené relevantní důkazy (včetně smluvních podmínek a zásad pro reklamu žalované), jakož i protiargumenty žalované, a na jejich základě dospěl k závěru, že se režim tzv. bezpečného přístavu na žalovanou použije. Pokud dále žalobkyně namítá, že soud chyboval, když výrokem IX. rozsudku zamítl uložení preventivní zdržovací povinnosti žalované a odůvodnění ve smyslu, že uložení takové povinnosti by bylo v rozporu s § 6 ZNSIS, žalobkyně shledává jako nesprávné a v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, pak žalobkyně opomněla uvést zásadní skutečnosti odlišující dané rozhodnutí od nyní projednávaného případu, totiž že uvedený závěr může být učiněn pouze v případech, kdy byl protiprávní obsah nahlášen poskytovateli služeb informační společnosti a tento navzdory tomu nekal. Ani jedna z těchto dvou podmínek nebyla v projednávaném případě naplněna, jelikož žalobkyně existenci a tvrzenou protiprávnost sporných reklam žalované neoznámila před podáním žaloby a jelikož žalovaná učinila potřebné kroky neprodleně poté, co obdržela dané oznámení (po podání předmětné žaloby). Žalobkyně nadto nikdy žalované nenahlásila další reklamy zmiňované v dalších podáních žalobkyně. Žalovaná dále odmítá tvrzení žalobkyně, že měl soud žalované uložit preventivní zdržovací povinnost z důvodu, že se sporné reklamy dle žalobkyně objevily na platformách žalované v době těsně před vydáním rozsudku. Toto tvrzení je nepravdivé, neboť reklamy, které se na platformách žalované objevily po podání žaloby, nejsou totožné s těmi několika reklamami, které byly žalobkyní oznámeny.

19. Pokud dále žalobkyně uvádí, že se soud dopustil chybného skutkového zjištění také tehdy, když dospěl k závěru, že namísto oznamování výskytu sporných reklam se žalobkyně pouze uchýlila k podávání oznámení dozorovým orgánům a žalob k soudu a na podporu tohoto tvrzení se žalobkyně následně pokusila vysvětlit, jak údajně funguje systém placených reklam na platformách žalované, přičemž toto fungování uvádí jako důvod, proč sporné reklamy nenahlásila, pak uvedené argumenty nejsou nic víc než pokus omluvit vlastní neschopnost prokázat, že sporné reklamy žalované řádně nahlásila. Tvrzení, že přestože reklamy nejprve žalované nahlašovala a následně obdržela výzvu ze strany Celního úřadu pro hlavní město Prahu, aby se takového nahlašování zdržela s ohledem na probíhající vyšetřování klamavých reklam, pak však existenci takové výzvy nijak nedoložila. Nadto, i kdyby existence takové výzvy byla doložena, byla by stále nutně irelevantní, jelikož by nijak nezměnila ani neomluvila fakt, že dané reklamy nebyly žalované nahlášený. Žalobkyně dále podle žalované nevysvětluje, jak případně měla žalovaná svým jednáním do hospodářské soutěže zasáhnout, stejně jako nijak nedoložila svá tvrzení o tom, že žalovaná porušila právní předpisy či dobré mravy soutěže, jakým způsobem bylo její jednání způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, ani jakým způsobem měla žalovaná získat soutěžní výhodu. Žalobkyně tak pouze parafrázuje vybraná soudní rozhodnutí, aniž by jakkoli vysvětlila jejich relevanci či je aplikovala na posuzovaný případ. Pokud pak uvádí, že ze

strany žalované nepochybně došlo k zásahu do práv k ochranným známkám žalobkyně, protože tyto ochranné známky žalovaná použila bez souhlasu žalobkyně, pak soud potvrdil, že žalovaná nepoužila“ ochranné známky žalobkyně v právním smyslu, tzn. tyto nepoužila k označení vlastních produktů či služeb. Následně žalobkyně činí další nepodložený argument v tom smyslu, že se žalovaná použitím ochranných známek žalobkyně dopustila, „širší nekalé soutěže“ a k tomu cituje soudní rozhodnutí, které pouze v obecné rovině připouští, že porušení ochranné známky může být zároveň nekalosoutěžním jednáním. Pokud dále tvrdí, že má žalovaná zjevný prospěch z protiprávního jednání třetích osob“ a tento prospěch je údajně založen na principu, „per click“, kdy žalovaná údajně získává příjem podle počtu, „kliků“ uživatelů na každou danou reklamu na jejích platformách, pak toto tvrzení je však ničím nepodložené a v každém případě i nerelevantní, jelikož, jak bylo soudem správně posouzeno, pouhé přijetí poplatku za umožnění reklamy nemá žádný vliv na aplikovatelnost režimu tzv. bezpečného přístavu. Pokud na podporu své argumentace žalobkyně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 23 Cdo 2793/2020, jde o odkaz pro věc nepřipadný, když postavení žalované v projednávaném případě je zcela jiné, když žalovaná nikoho nemotivuje k nahrávání protiprávního obsahu a její obchodní model v žádném případě nevede k tomu, že by žalovaná vstupovala na trh zpřístupňování předmětů chráněných autorským právem.

20. Provedení důkazů ohledně újmy vzniklé žalobkyni bylo pro rozhodnutí soudu ve věci zcela nadbytečné za situace, kdy soud dovodil, že žalovaná není odpovědná. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.

21. Žalobkyně v následné replice uvedla, že žalovaná relativizuje žalobkyni uváděnou diferenciaci mezi běžnými příspěvky uživatelů sociálních sítí Facebook a Instagram a placenou reklamou. Tato je však pro pochopení celého případu stěžejní, neboť právě zde je dán prostor pro racionální úvahu soudu, a to s ohledem na specifika konkrétního případu. Stejně tak se žalovaná snaží relativizovat skutečnost, že soud neprovedl žádné dokazování ve vztahu k určení vyloučení režimu tzv. bezpečného přístavu. Zde jeho závěry kolidují s obsahem zásad pro placenou reklamu, kde žalovaná sama explicitně přiznává, že aktivně kontroluje placenou reklamu, a to jak před jejím zveřejněním, tak i průběhu jejího zveřejňování. Dále žalovaná zcela účelově relativizuje údajné nenahlašování klamavé reklamy tak, jak byla specifikována žalobkyni v nalézacím řízení. To vše přesto, že klamavá reklama byla řádně nahlašována, bylo-li to technicky možné a reagovala-li by žalovaná. Soud však vůbec nevzal v úvahu personifikaci placené reklamy, která žalobkyni objektivně znemožňovala jakékoliv nahlášení placené reklamy. Logicky proto, že žalobkyni samotné se klamavá reklama nezobrazovala, ve většině případů se o ní dozvěděla od třetích osob a s ohledem na uváděnou absenci URL adresy potřebné k nahlášení toto objektivně činit nemohla. Výše uvedené je žalované dobře známo a z její strany zneužíváno, neboť tímto, „technickým řešením“ je obcházeno ustanovení ZNSIS. Žalobkyně však má za to, že z tohoto technického řešení, který je svou povahou nepoctivým záměrem, žalovaná nemůže sama těžit.

22. Pokud žalovaná namítá, že absentují tvrzení a důkazy o tom, jak měla žalovaná svým jednáním zasáhnout do hospodářské soutěže, porušit tím právní předpisy či dobré mravy soutěže a přivodit újmu jiným soutěžitelům, pak ze strany žalobkyně byl nejen v odvolání, ale i předcházejících podáních učiněných v rámci nalézacího řízení zevrubně popsán nekalosoutěžní charakter jednání žalované, a to prostřednictvím obchodního modelu placených reklam, kdy z nekalosoutěžního jednání vč. porušení práv týkající se ochranných známek specifikovaných v nalézacím řízení jako Hvězda King's a King's Resort má žalovaná prospěch prostřednictvím svých klientů. Současně v nalézacím řízení bylo ze strany žalobkyně uvedeno, jaké konkrétní právní předpisy žalovaná porušila a porušuje a jaká konkrétní újma žalobkyni vznikla v důsledku klamavých reklam, kterou současně řádně specifikovala a doložila odborným stanoviskem.

23. Žalobkyně následně své odvolání doplnila o zprávu, „EDPB Urgent Binding Decision on processing of personal data for behavioural advertising by Meta“ ze dne 27. 10. 2023 vč. jejího

překlada, s tím, že toto rozhodnutí vydané Evropským sborem pro ochranu osobních údajů je reakcí na placenou reklamu ze strany žalované.

24. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

25. Předmětem přezkumu odvolacího soudu bylo rozhodnutí soudu prvního stupně o nárocích na uložení povinnosti žalované zdržet se šíření a odstranit ze sociální sítě Facebook v žalobě označené reklamy, poskytnout žalobkyni přiměřené zadostiučinění ve výši 1 000 000 000 Kč, zdržet se na sociálních sítích Facebook a Instagram šíření reklam obsahujících ochrannou známku žalobkyně č. 294926, případně ochrannou známku žalobkyně č. 377472, případně vyobrazení hlavního vchodu do kasina v Rozvadově, případně vyobrazení hlavního vchodu hotelu Hilton Prague, vyjma reklam, které si zadá u žalované přímo žalobkyně. Tyto nároky (jak shora uvedeno) žalobkyně uplatnila z titulu ochrany práv majitele ochranné známky a z titulu ochrany před nekalou soutěží, když zásah do práv ze svých ochranných známek dovozovala z toho, že ve sporných reklamách je uveden symbol chráněný kombinovanou ochrannou známkou žalobkyně zaregistrovanou u Úřadu průmyslového vlastnictví a u Světové organizace duševního vlastnictví pod č. 294926 a pod č. 377472. To, spolu s uvedením loga kasina žalobkyně, pak evokuje, že sporné reklamy, které ani neobsahují zákonem požadovaná sdělení pro tento typ reklam a v rozporu se zákonem obsahují i jeden z českých státních symbolů, si zadala žalobkyně a že je to tedy žalobkyně, kdo porušuje zákonná pravidla pro šíření tohoto typu reklamy, což má negativní dopad do postavení žalobkyně v hospodářské soutěži.

26. Soud prvního stupně s ohledem na skutečnost, že žalovaná nebyla zadavatelem sporných reklam a tyto byly uloženy třetí osobou (uživatelé) na platformu (uložiště) žalobkyně, tedy že žalobkyně své nároky (a odpovědnost žalované) dovozuje z obsahu informací uložených na platformě žalované na žádost uživatele, správně nejprve řešil otázku rozsahu omezení odpovědnosti poskytovatelů služeb ukládání informací podle ZNSIS. Pokud dovodil, že žalovaná za sporné reklamy neodpovídá, pak podle odvolacího soudu nepochybil.

27. Shodně se soudem prvního stupně má i odvolací soud za to, že odpovědnost žalované za obsah sporných reklam nelze dovést podle § 5 odst. 2 ZNSIS. Jeho závěr, že žalovaná nevykonává rozhodující vliv na činnost uživatelů na jejích platformách, odpovídá výsledkům dokazování. Z něho vyplynulo toliko to, že inzerenti, kteří chtějí v reklamách propagovat online hry a hazard, musí požádat o oprávnění žalovanou, které se uděluje konkrétnímu účtu pro danou oblast nebo URL. Dále bylo prokázáno, že v rámci procesu schvalování reklam na síti Facebook žalovaná kontroluje automatizovanými nástroji toliko to, zda reklamy respektují zásady pro reklamu. Nic z toho, jak správně dovodil soud prvního stupně (i ve světle příslušných ustanovení směrnice) nepředstavuje výkon vlivu předvídaný v § 5 odst. 2 ZNSIS. Namítá-li žalobkyně, že ve světle technologického vývoje by § 5 odst. 2 ZNSIS měl být vykládán širěji, pak ale (jak příhodně uvedla žalovaná) pro tyto své závěry neuvádí žádné právně relevantní argumenty. Ani odvolací soud nevidí důvod odchýlit se od závěrů konstantní judikatury jen proto, že sporná reklama je tzv. reklamou cílenou. V podrobnostech zde lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku a argumentaci tam uvedenou.

28. Se soudem prvního stupně se odvolací soud ztotožnil i ohledně posouzení omezení odpovědnosti žalované z hlediska § 5 odst. 1 ZNSIS. I zde lze pro stručnost odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku a doplnit, že citované ustanovení zákona o některých službách informační společnosti má svůj původ v čl. 14 odst. 1 směrnice, podle něhož členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce, pokud a) poskytovatel nebyl účinně seznámen s protiprávní činností nebo informací a ani s ohledem na nárok na náhradu škody si není vědom skutečností nebo okolností, z nichž by

byla zjevná protiprávní činnost nebo informace, nebo b) poskytovatel, jakmile se o tomto dozvěděl, jednal s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnit přístup.

29. Jak připomněl Nejvyšší soud v žalobkyní citovaném rozsudku ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020 (jehož závěry ale jinak nejsou pro věc použitelné), Soudní dvůr při výkladu některých podmínek omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací (tzv., „hosting provider“) podle tohoto ustanovení (v právní teorii zavedeně označované jako pravidlo tzv. bezpečného přístavu, angl., „safe harbour“) uplatňuje východisko, podle kterého poskytovatel služby ukládání informací nemůže být odpovědný, „za data, která uložil na žádost příjemce uvedené služby“, s výjimkou stanovených případů (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 3. 2010, ve spojených věcech C - 236/08, C - 237/08 a C - 238/08, Google France SA a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Google France SA proti Viaticum SA and Luteciel SA a Google France SA proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším). Jinak řečeno, pravidlo uvedené v čl. 14 odst. 1 směrnice zprostřuje v tomto smyslu za stanovených podmínek poskytovatele služby odpovědnosti, „za jím uložená data protiprávní povahy“ (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 7. 2011, ve věci C - 324/09, L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším). Aplikováno na projednávanou věc soud prvního stupně správně dovedl (s poukazem na absenci povinnosti žalované aktivně vyhledávat skutečnosti poukazující na protiprávnost obsahu konkrétní reklamy ve smyslu § 6 ZNSIS), že odpovědnost žalované nelze dovést ani jiným vystoupením z tzv. bezpečného přístavu, když protiprávního obsahu sporných reklam (z pohledu zásahu do práv žalobkyně) si nebyla a nemohla být vědoma a současně takový obsah odstranila poté, co obdržela dostatečné oznámení ze strany žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně od nahlašování dalších reklam ustoupila na pokyn celního úřadu, je z pohledu posouzení odpovědnosti žalované irelevantní.

30. Pokud tedy nelze dovozovat odpovědnost žalované za obsah sporných reklam, nelze než uzavřít, že žaloba není důvodná. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, včetně správného souvisejícího výroku o nákladech řízení.

31. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a v odvolacím řízení úspěšné žalované byla přiznána náhrada nákladů sestávající z odměny za 2 úkony právní služby (odvolání a účast na jednání soudu) po 3 100 Kč určené podle § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a 2 režijních náhrad po 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu, vše se zvýšením o 21% DPH. Platební místo náhrady nákladů řízení je určeno podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) je oprávněně zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněně domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 2. září 2024

Mgr. Jiří Čurda senátu
předseda senátu